

ČESKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavního soudu

Jm é n e m r e p u b l i k y

Ústavní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Josefa Fialy a soudců Jana Filipa (soudce zpravodaje) a Radovana Suchánka o ústavní stížnosti stěžovatele **F. K.**, zastoupeného Mgr. Pavlem Slabým, advokátem, sídlem Riegrova 2668/6c, České Budějovice, proti usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. února 2022 č. j. 3 Tdo 53/2022-587, usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 6. září 2021 č. j. 4 To 358/2021-552 a rozsudku Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 7. června 2021 č. j. 32 T 7/2021-470, za účasti **Nejvyššího soudu, Krajského soudu v Českých Budějovicích a Okresního soudu v Českých Budějovicích**, jako účastníků řízení, a **Nejvyššího státního zastupitelství**, jako vedlejšího účastníka řízení, takto:

- I. Usnesením Nejvyššího soudu ze dne 16. února 2022 č. j. 3 Tdo 53/2022-587, usnesením Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 6. září 2021 č. j. 4 To 358/2021-552 a rozsudkem Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 7. června 2021 č. j. 32 T 7/2021-470 bylo porušeno stěžovatelovo právo podle čl. 36 odst. 1 ve spojení s čl. 40 odst. 4 Listiny základních práv a svobod.**
- II. Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. února 2022 č. j. 3 Tdo 53/2022-587, usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 6. září 2021 č. j. 4 To 358/2021-552 a rozsudek Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 7. června 2021 č. j. 32 T 7/2021-470 se zrušují.**
- III. Usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 6. září 2021 č. j. 4 To 358/2021-552 a rozsudek Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 7. června 2021 č. j. 32 T 7/2021-470 se ve výrocích, které se týkají stěžovatele, zrušují.**

Odůvodnění

I.

Skutkové okolnosti posuzované věci a obsah napadených rozhodnutí

1. Ústavní stížností podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy České republiky (dále jen „Ústava“) se stěžovatel domáhá zrušení v záhlaví uvedených rozhodnutí obecných soudů s tvrzením, že jimi došlo k porušení jeho ústavně zaručených práv a svobod vyplývajících z čl. 36 odst. 1, čl. 37 odst. 1 a čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“).

2. Z obsahu ústavní stížnosti a jejích příloh se podává, že v záhlaví uvedeným rozsudkem Okresního soudu v Českých Budějovicích (dále jen „okresní soud“) byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání jednak zločinu legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 1 písm. a) a odst. 4 písm. b) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění účinném do 31. 5. 2015, a přečinu křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku podle § 346 odst. 2 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“). Prvního z trestných činů se stěžovatel podle okresního soudu dopustil, stručně uvedeno, tak, že vědomě na své bankovní účty přijal částky v celkové výši 47 405 838 Kč z bankovního účtu obchodní společnosti, kterou neoprávněně zastupoval Z. K., ačkoliv byl alespoň srozuměn s tím, že jde o prostředky získané z trestné činnosti. Druhého z trestných činů se podle okresního soudu dopustil, stručně uvedeno, tak, že v trestním řízení vedeném proti uvedenému Z. K. v postavení svědka i přes náležitě poučení uvedl nepravdivé informace o povaze jím přijatých prostředků. Za popsané jednání byl stěžovatel odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání třiceti šesti měsíců, jehož výkon byl odložen na zkušební dobu v trvání čtyřiceti osmi měsíců, a k peněžitému trestu ve výši 1 000 000 Kč. K závěru o stěžovatelově vině dospěl soud zejména na základě hodnocení listin ze spisu v trestní věci vedené proti Z. K. Podle okresního soudu byla vyloučena obhajoba stěžovatele, že přijaté částky byly vratkami z předchozích půjček. Celkovou obhajobu stěžovatele pak označil okresní soud za nelogickou, nevěrohodnou, a až pohádkově fantastickou. U všech zúčastněných osob lze vypočítat stejný *modus operandi*, a sice přeposílání značného množství finančních prostředků mezi jimi ovládanými obchodními společnostmi, a po zahájení finanční kontroly využití tzv. bílých koní ke zbavení se spojení s těmito obchodními společnostmi. Zúčastněné osoby pak prováděly časté výběry hotovosti z těchto účtů, aniž by původ prostředků byl zřejmý (stěžovatelova obhajoba o „záračném“ zbohatnutí je podle soudu nevěrohodná). Výběrem v hotovosti dochází ke ztížení vystopování těchto prostředků. Z krátké „životnosti“ některých z těchto účtů je účelovost jednání evidentní. Obhajobou předložené vyjádření svědka Š. bylo podle okresního soudu rovněž nevěrohodné, neboť se bezdůvodně objevuje až po mnoha letech a překvapivě „přesně zapadá“ do konstrukce orgánů činných v trestním řízení, aby ji (nepřesvědčivým způsobem) vyvracelo. Dodatečný výsledek tohoto svědka považoval soud za nadbytečný a s ohledem na deklarované zdravotní potíže i nepravděpodobný.

3. Proti rozsudku okresního soudu podal stěžovatel odvolání, které Krajský soud v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) zamítl napadeným usnesením.

Podle krajského soudu napadený rozsudek netrpí žádnými vadami, zejména je dostatečný popis skutku, z jehož spáchání byl stěžovatel obžalován. Ten obsahuje dostatečné vymezení všech znaků skutkové podstaty včetně subjektivní stránky. Popis skutku je navíc dostatečně konkrétní, takže nebylo porušeno ani stěžovatelovo právo na obhajobu. Krajský soud se rovněž ztotožnil s rozsahem provedených důkazů, včetně odmítnutí důkazních návrhů obhajoby. Nově předložené listinné důkazy neprokazují věrohodně žádné nové relevantní skutečnosti. Ve vztahu k deliktu křivé výpovědi stěžovatele krajský soud uvedl, že nelze souhlasit s jeho tvrzením, že byl k výpovědi nucen, neboť měl jako svědek možnost odmítnout vypovídat. Té dobrovolně nevyužil.

4. Proti usnesení krajského soudu podal stěžovatel dovolání, které Nejvyšší soud napadeným usnesením odmítl. Podle Nejvyššího soudu nedošlo k porušení stěžovatelova práva na zákonného soudce. Po napadnutí věci senátu 4 To bylo zjištěno, že jeden ze soudců je bratrem obhájce, proto bylo složení senátu změněno v souladu s rozvrhem práce. Za pochybení lze označit to, že nedošlo ke změně soudce jeho formálním vyloučením z projednávání věci. Nelze však dovodit, že by stěžovatel byl tímto pochybením zkrácen na jakýchkoliv svých právech. Soudy se rovněž velmi pečlivě zabývaly důkazními návrhy obhajoby. Skutková věta rozsudku obsahuje dostatečný popis rozhodujících skutečností. Porušení stěžovatelových práv Nejvyšší soud neshledal ani v odsouzení za trestný čin křivé výpovědi. Stěžovatel v předchozí trestní věci vypovídal jako svědek a byl řádně poučen o svém právu odepřít výpověď.

II.

Argumentace stěžovatele

5. Stěžovatel namítá, že soudy řádně neodůvodnily neprovedení obhajobou navržených důkazů. Úvahy nalézacího soudu o účelovosti a zpětném vyhotovení navržených důkazů nebyly ničím podloženy. To považuje stěžovatel za projev libovůle. O některých jeho důkazních návrzích pak soudy nerozhodly vůbec.

6. Dále stěžovatel namítá, že soudy nedostatečně popsaly jednání, které podle nich naplňuje uvedené skutkové podstaty trestných činů. Stěžovateli je vytýkáno přijetí peněžních prostředků na bankovní účet, což však nelze hodnotit jako trestné jednání, neboť k němu dochází bez jakéhokoliv projevu vůle vlastníka účtu (ať již jednání či opomenutí). Rovněž nelze hovořit o zastření původu věci, neboť celá bankovní transakce byla i s výrazným časovým odstupem snadno identifikovatelná. Soudy se tak vůbec nezabývaly společenskou škodlivostí popsáního jednání. Výrok odsuzujícího rozsudku podle stěžovatele obsahuje pouze formální výčet znaků trestného činu, aniž by pojmenoval konkrétní stěžovatelovo jednání. Tím spíše není z rozhodnutí zřejmé, zda došlo k naplnění kvalifikované skutkové podstaty. Stěžovatelova vina byla navíc nepříjemně prokázána pouze skutečností, že v souvisejícím trestním řízení soudy neuvěřily obhajobě jiného obžalovaného, který se ani řádně nehájil. Vyjádření soudů na mnoha místech napadených rozhodnutí pak svědčí o jejich neobjektivnosti. Některé okolnosti, které soud označuje za nepravděpodobné, jsou hodnoceny jen soudům vlastní a omezenou perspektivou (např. uchování peněz v hotovosti). Za naprosto nedostatečné považuje stěžovatel prokázání viny v části týkající se křivé výpovědi. V ní soudy vychází pouze z obsahu jiného soudního rozhodnutí, což je v rozporu s ustálenou judikaturou. Zároveň stěžovatel namítá, že tatáž osoba nemůže být odsouzena za podíl na trestné činnosti a zároveň za křivou výpověď o této trestné činnosti. Trestný čin křivé výpovědi

je v zákoně začleněn nepochybně proto, aby svědek nevyprávěl nepravdivě s cílem prospět nebo uškodit obviněnému. Nevypovídá-li tedy pravdivě v úmyslu nezpůsobit si trestní stíhání, měl by být zájem na ochranu jeho práv, vyplývající z ústavní zásady zákazu sebeobviňování, nadřazen zájmu společnosti jej za toto jednání potrestat.

7. Konečně stěžovatel namítá, že soudy porušily jeho právo na zákonného soudce, když došlo ke změně člena odvolacího senátu, o čemž nebylo řádně procesně rozhodnuto a stěžovatel nebyl o této skutečnosti informován.

III.

Vyjádření ostatních účastníků řízení a replika stěžovatele

8. Soudce zpravodaj postupem podle § 42 odst. 4 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Ústavním soudu“), zaslal ústavní stížnost k vyjádření účastníkům a vedlejším účastníkům řízení.

9. Nejvyšší soud ve svém vyjádření uvedl, že s většinou námitek se již obecné soudy vypořádaly v napadených rozhodnutích a odkázal na jejich odůvodnění. Část námitek, která se týká naplnění objektivní a subjektivní stránky zločinu legalizace výnosů z trestné činnosti stěžovatel naopak neuplatnil v dovolání a Nejvyšší soud se tak k nim nemohl vyjádřit. Dostatečně se s ní však vypořádaly obecné soudy. Na závěry napadeného rozhodnutí odkázal Nejvyšší soud i v části týkající se naplnění znaků přečinu křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku. Totéž platí i pro námitky o porušení práva na zákonného soudce. Z toho důvodu Nejvyšší soud navrhl, aby ústavní stížnost byla odmítnuta pro zjevnou neopodstatněnost.

10. Krajský soud a okresní soud odkázaly na svá napadená rozhodnutí.

11. Nejvyšší státní zastupitelství konstatovalo, že s většinou námitek se pečlivě vypořádaly obecné soudy. Bylo prokázáno, že oběma skutky byly naplněny všechny znaky uvedených skutkových podstat a stěžovatelovo jednání bylo společensky škodlivé. Stěžovatel si byl vědom, že jím přijaté prostředky (sedm plateb) byly získány trestným činem. Zároveň se soudy dostatečně vypořádaly se všemi důkazními návrhy. Vyjádření nepřisvědčilo ani námitkám, že se stěžovatel nemohl dopustit křivé výpovědi. Vypovídal totiž jako svědek a byl poučen o možnosti výpověď odepřít. Nebyl k ní jakkoliv donucován, nýbrž šlo o jeho svobodné rozhodnutí. Přistoupil-li na to, že bude vypovídat, měl podle § 101 odst. 1 trestního řádu povinnost vypovídat úplnou pravdu a nic nezamlčet. Judikatura Nejvyššího soudu, na kterou stěžovatel poukázal, se týká zákazu kriminalizace nepravdivé výpovědi obviněného ve vztahu k trestnému činu, jehož se obviněný sám dopustil. Stěžovatel však vypovídal k predikativnímu trestnému činu spáchaného někým jiným. S námitkou porušení práva na zákonného soudce se řádně vypořádal Nejvyšší soud. Z těchto důvodů by podle vyjádření měla být ústavní stížnost odmítnuta nebo zamítnuta.

12. Ústavní soud zaslal stěžovateli vyjádření ostatních účastníků na vědomí a k případné replice. Této možnosti již stěžovatel nevyužil.

IV.

Procesní předpoklady řízení před Ústavním soudem

13. Ústavní soud posoudil splnění procesních předpokladů řízení a dospěl k závěru, že ústavní stížnost byla podána včas oprávněným stěžovatelem, který byl účastníkem řízení, v němž byla vydána rozhodnutí napadená ústavní stížností. Ústavní soud je k jejímu projednání příslušný. Stěžovatel je právně zastoupen v souladu s § 29 až 31 zákona o Ústavním soudu. Stěžovatel vyčerpal všechny zákonné procesní prostředky k ochraně svého práva; ústavní stížnost je přípustná (§ 75 odst. 1 téhož zákona *a contrario*).

V.

Posouzení důvodnosti ústavní stížnosti

14. Po zvážení obsahu ústavní stížnosti a napadeného rozhodnutí Ústavní soud dospěl k závěru, že ústavní stížnost je důvodná, když přisvědčil stěžovatelově námitce o porušení jeho ústavně zaručených práv a svobod, které spočívalo v tom, že jej obecné soudy shledaly vinným ze spáchání křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku podle § 346 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku při výpovědi o tzv. predikativním trestném činu v jiné trestní věci (viz sub 2).

15. Zásadu zákazu nucení k výpovědi, resp. zákazu nucení k sebeobviňování, je podle Ústavního soudu nutné vykládat extensivně, aby státní moc neměla možnost mezi jejich aplikace zneužívat k neoprávněnému získávání usvědčujících důkazů. Jinak řečeno to mimo jiné znamená, že nikdo nemůže být sankcionován za nepravdivou výpověď, kterou o své (nikoli cizí) trestné činnosti učinil v jakémkoliv řízení před orgánem veřejné moci (tato zásada tedy přesahuje jazykové vyjádření skutkové podstaty § 346 odst. 2 trestního zákoníku). Obecně uznávanou výjimkou je možnost potrestání za spáchání trestného činu křivého obvinění podle § 345 trestního zákoníku, neboť jeho chráněným objektem není nerušenost soudního řízení a naplnění účelu trestního řízení, nýbrž ochrana ústavně zaručených práv a svobod třetích osob podle čl. 10 odst. 1 Listiny.

16. Uvedenou zásadu zákazu nucení k výpovědi či k sebeobviňování tak podle Ústavního soudu nelze vykládat úzce, jak činí ve svém vyjádření Nejvyšší státní zastupitelství. Podle něj je porušena pouze tam, kde je přítomen aktivní nátlak či nucení k výpovědi. Obdobný názor v napadeném rozhodnutí zaujal krajský soud, podle nějž si svědci mohou vybrat mezi výpovědí a mlčením, takže neexistuje „*prostřední cesta*“, kdy lze vypovídat, ale lhát. Skutečnost, že pachatel má (byť v postavení svědka, ovšem vzhledem k okolnostem jde materiálně o postavení potenciálního obviněného) možnost odepřít výpověď o svém trestném jednání (do té doby třeba neznámém), nedává státu možnost jej sankcionovat v případě, že této možnosti nevyužije a uvede na svou obranu výpověď nepravdivou. Je tomu tak mimo jiné proto, že svědek může být při odmítnutí výpovědi donucen k uvedení důvodů svého jednání (viz např. usnesení ze dne 21. 5. 2019 sp. zn. IV. ÚS 666/19; všechna rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>). Neposoudí-li takovou námitku obviněného soud v odvolacím či dovolacím řízení, poruší tím právo obviněného na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny.

17. Uvedenou zásadu přitom nelze aplikovat ani přehnaně formalisticky. Skutečnost, že pachatel má, byť v postavení svědka, možnost odepřít výpověď o svém, do té doby třeba neznámém trestném jednání, nedává státu možnost jej sankcionovat v případě,

že této možnosti nevyužije a uvede výpověď nepravdivou. Není tedy rozhodné, v jakém právním postavení pachatel o své trestné činnosti vypovídá, stejně tak je nerozhodné, v jakém druhu a fázi řízení tak činí. Při posouzení trestní odpovědnosti pachatele za jeho výpověď je tak rozhodujícím kritériem její obsah. Zastírá-li pachatel obsahem výpovědi jiné své trestné jednání, nemůže být shledán vinným ze spáchání křivé výpovědi. Popisuje-li výpověď více skutkových okolností, vztahuje se tato „imunita“ pachatele pouze k těm jejím částem, které se týkají jeho trestné činnosti. Takové pojetí podle Ústavního soudu podporuje jak judikatura, na kterou odkázal stěžovatel (rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 29. 10. 1968 sp. zn. 5 Tz 71/68 a ze dne 5. 3. 1970 sp. zn. 8 Tz 31/69 a rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. 2. 2006 sp. zn. 13 To 63/2006), tak komentářová literatura (ŠÁMAL, P. a kol. *Trestní zákoník: komentář*. II. díl, § 140-421. 2. vyd. Praha: C. H. Beck, 2012, str. 3243 nebo ŠČERBA, Filip. *Trestní zákoník: komentář*. 2. svazek, § 205 až 421. V Praze: C. H. Beck, 2020. str. 2821). Na ústavní úrovni takový závěr vyplývá ze zvláštního postavení pachatele (resp. obviněného) podle čl. 40 odst. 4 Listiny.

18. Konkrétní pochybení obecných soudů s ústavní relevancí v dané věci spočívá v tom, že nezkoumaly souvislost obsahu stěžovatelovy nepravdivé výpovědi, popř. jejích částí, s povahou stěžovatelovy trestné činnosti, za kterou byl *nota bene* odsouzen tímž napadeným rozsudkem okresního soudu. Za související další závažné pochybení je pak třeba považovat, že se obecné soudy fakticky odchýlily od závěrů judikatury Nejvyššího soudu, aniž by tak učinily výslovně (v otevřeném „justičním dialogu“) nebo řádným zákonným postupem (§ 20 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů).

19. Souvislost mezi obsahem stěžovatelovy výpovědi v trestní věci vedené proti obviněnému Z. K. a trestnou činností, za níž byl stěžovatel napadenými rozhodnutími odsouzen, se přitom podle Ústavního soudu jeví jako zřejmá, přičemž ji jako související označují i samotné orgány činné v trestním řízení (kupř. Nejvyšší státní zastupitelství ve vyjádření k ústavní stížnosti označuje trestnou činnost obviněného Z. K. za predikativní k trestné činnosti stěžovatele, závisující na hlavním trestném činu druhého obviněného, bodem 2) napadeného rozsudku okresního soudu uvádí, že stěžovatel vědomě uváděl jako svědek nepravdivé skutečnosti v trestní věci vedené proti obviněnému Z. K., když potvrdil, že jím přijaté prostředky ve výši 47 405 838 Kč, od obchodní společnosti ovládané obviněným Z. K., přijal jakožto splátky půjček. Pod bodem 1) téhož rozsudku se pak uvádí, že stěžovatel přijal od obviněného Z. K. prostředky ve výši 47 405 838 Kč, přestože věděl, že se jedná o finanční prostředky získané trestným činem.

20. Samotnému Ústavnímu soudu jako soudnímu orgánu ochrany ústavnosti (čl. 83 Ústavy) při přezkumu napadených soudních rozhodnutí, zda bylo stěžovateli zaručeno právo na soudní ochranu a řádně vedené soudní řízení podle čl. 36 odst. 1 Listiny, nepřísluší přezkoumávat skutkovou otázku, zda mezi oběma body napadeného rozsudku je taková skutková souvislost, že výpověď popsaná v bodu 2) se týkala činnosti popsané pod bodem 1). Provést takové hodnocení bylo povinností obecných soudů, avšak ty této povinnosti nedostály a spokojily se v rozporu s judikaturou (viz sub 17) s konstatováním, že stěžovatel byl jako svědek poučen o možnosti odmítnout vypovídat. Vzhledem k tomu, že takovou souvislost nelze z výše popsanych důvodů vyloučit (naopak se zdá být nanejvýš pravděpodobná), je namístě napadená rozhodnutí zrušit a soudům věc vrátit k novému posouzení. Shledají-li soudy, že taková souvislost

existuje, je za stávající právní úpravy a nepřekonané judikaturní praxe, trestní odpovědnost stěžovatele za krivou výpověď popsanou pod bodem 2) napadeného rozsudku vyloučena, což bude významné pro výsledek znovuotevřeného soudního řízení.

21. Naproti tomu je třeba odmítnout stěžovatelovy námitky, týkající se odsouzení za zločin legalizace výnosů z trestné činnosti. V této části ústavní stížnosti stěžovatel zejména opakuje námitky o hodnocení provedených důkazů, aniž by reflektoval obsáhlý způsob, jakým se s těmito námitkami vypořádaly obecné soudy. Na jejich závěry, v nichž Ústavní soud neshledal žádné ústavněprávní pochybení, lze odkázat. Jde zejména o obsáhlé námitky o odmítnutí důkazních návrhů, v jejichž odůvodnění stěžovatel přehlíží rozsáhlou argumentaci o kontextu finančních operací všech zúčastněných osob.

22. Totéž se týká i námitky nejasnosti popisu toho, jakým způsobem mělo dojít k zastření prostředků. V souladu se závěry krajského soudu a Nejvyššího soudu považuje Ústavní soud formulaci tzv. skutkové věty za srozumitelnou a přiměřenou předmětné skutkové podstatě.

23. Stěžovateli nelze rovněž přisvědčit, že by se soudy nezabývaly společenskou škodlivostí jeho jednání, neboť opakovaně označily stíhané jednání za „vysoce společensky škodlivé“ (např. bod 47 rozhodnutí krajského soudu). Stejně tak se soudy zabývaly naplněním znaků kvalifikované skutkové podstaty (např. bod 36 rozhodnutí krajského soudu). Za nepodloženou je třeba považovat námitku, že soudy byly vůči stěžovateli neobjektivní, o čemž mají svědčit jimi zvolené jazykové prostředky. Využití jazykové prostředky považuje Ústavní soud v odsuzujícím rozhodnutí (tedy po učinění definitivního názoru na vinu obžalovaného) za přijatelné v rámci „licence“ nezávislého soudce.

24. Vzhledem k výše uvedeným závěrům již není nutné zabývat se ostatními námitkami, neboť ty mohou být předmětem znovuotevřeného trestního řízení a Ústavní soud do takového rozhodování může zasahovat jen s nejvyšší zdrženlivostí. Úkolem okresního soudu ve znovuotevřeném řízení bude v souladu s výše uvedenými závěry posoudit souvislost mezi oběma trestnými činy, pro jejichž spáchání byl napadeným rozsudkem odsouzen.

25. Z výše uvedených důvodů Ústavní soud podle § 82 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu ústavní stížnosti vyhověl a podle § 82 odst. 3 písm. a) téhož zákona zrušil napadená rozhodnutí Nejvyššího soudu, krajského soudu a okresního soudu. Učinil tak bez nařízení ústního jednání, neboť od něho nebylo možno očekávat další objasnění věci (§ 44 zákona o Ústavním soudu).

Poučení: Proti rozhodnutí Ústavního soudu se nelze odvolat.

V Brně dne 15. listopadu 2022

Josef Fiala
předseda senátu